

ЕКСКЛУЗИВНО

ЗА „ГЕОПОЛИТИКУ“ ГОВОРИ ПОЗНАТИ СВЕТСКИ ИНТЕЛЕКТУАЛАЦ И АНАЛИТИЧАР ТЈЕРИ МЕЈСАН, ФРАНЦУЗ КОЈИ ЖИВИ У СИРИЈИ, ЈЕДАН ОД НАЈВЕЋИХ ПОЗНАВАЛАЦА ПРИЛИКА И ОДНОСА У ИСЛАМСКОМ И АРАПСКОМ СВЕТУ

Вашингтон одговоран за миграције

Разговор водио: Слободан Ерић

Поштовани господине Мејсан, „Дојче веле“ и неки други западни медији злурадо најављују скори пад режима у Сирији. Како Ви оцењујете стање на фронту, које се заиста компликује? Како помоћи сиријској армији, наравно, пре свега војно? Може ли Сирија рачунати и даље на подршку Русије у оружју, и на помоћ Ирана, Ирака и Либана, када је у питању људство? - Западна медији представљају маштања Израела као стварност. Већ четири године нам сваке недеље најављују неминован пад „режима“. А ситуација је у ствари била критична средином 2012. године, а данас је под потпуном контролом. Од 23 милиона Сиријаца, 3 до 4 милиона су избеглице у иностранству, 18 до 19 милиона подржава Сиријску Арапску Републику, а око 500 000 подржава цихадисте.

Западна медији већ четири године нам сваке недеље најављују неминован пад „режима“ у Дамаску. А ситуација је у ствари била критична средином 2012. године, а данас је под потпуном контролом. Од 23 милиона Сиријаца, 3 до 4 милиона су избеглице у иностранству, 18 до 19 милиона подржава Сиријску арапску Републику, а око 500 000 подржава цихадисте. Арапска сиријска војска је одлучила да брани само градове, да напусти пустиње које представљају више од половине територије. Западна медији се праве да верују да Емират контролише целу пустињу. То је једноставно смешно.

Медији на Западу крију ову стварност, објављујући апсурдне мапе о „зонама које су ослободили“ цихадисти. Међутим, арапска сиријска војска је одлучила да брани само градове, да напусти пустиње које представљају више од половине територије. С друге стране, исламски Емират држи три града и путеве који пролазе кроз пустињу. Западна медији се праве да верују да Емират контролише целу пустињу. То је једноставно смешно. Рат је већ добијен. Међутим, рат ће се и даље наставити све док буде било плаћеника, новца и наоружања за цихадисте. Што би логично требало да престане кад буде био потписан тајни билатерални споразум између САД и Ирана, упоредо са мултилатералним споразумом о нуклеарном наоружању групе 5+1. Што се тиче савезништва, за многе становнике Блиског истока подела историјске Сирије од стране Британаца и Француза 1916. године (споразум Сик-Пико,

Sykes-Picot) створио је државе, али није променио народе. Многи Либанци сматрају да су они и Сиријци исти народ. И то осећање постоји у мањој сразмери у Јордану и Палестини. Када је Хезболах дошао да се бори у Сирији, тврдио је да је дошао да се бори не за Сирију, већ за Либан. Сада видимо да је био у праву: да Хезболах није одбранио границу између Сирије и Либана са сиријске стране, у Либану би данас владао рат. Што се тиче Русије, она је увек штитила Сирију када је њен опстанак био у опасности и то ће чинити и даље. Али је наивно веровати да ће Москва учинити нешто више од тога. Она је подржала Сирију – као и Новорусију – на Савету безбедности, али није директно интервенисала у сукобима, ни у Сирији ни у Новорусији. Чак је одбила да пошаље најосновије наоружање, као сателитску опрему или детекторе тунела. Иран се током овог рата променио. У почетку, за време Махмуда Ахмадинежада, Иранци су били спремни да погину за њихов антиимперијалистички идеал. Данас, у време шеика Хасана Роханија, Иранци размишљају о интеграцији на међународно тржиште и о ширењу зоне њиховог утицаја. Техеран ће дакле и даље да подржава Дамаск, али је за Сирију од животног питања да нађе нове савезнике, иначе ће ускоро бити под персијском доминацијом.

Шта је права истина о Исламској држави, која чини неописиве злочине? Америчке снаге тврде да бомбардују положаје ИСИС-а, а, с друге стране, ко је помогао да настане ова чудовишна војна и парадржавна формација, која је освојила велике делове територија неколико држава? Ко им је дао оружје, логистику?

Ципрасова влада је дакле прво придобила велику већину да би одбацила план Тројке, а после је прихватила тај исти план у замену за помоћ вредну 83 милијарде евра, коју су за Грчку уговориле САД. Јавно мњење ту више ништа не разуме, али Алексис Ципрас није могао боље.

Европски политичари још увек не разумеју да је миграција последица америчке стратегије која датира још од 2001. године. Вашингтон више не покушава да преузме контролу над државама, већ да их уништи и да наметне хаос, у којем ништа не може да се организује без његове воље.

- Исламска држава је амерички пројекат који је превише добро функционисао и који им сада смета. У почетку се радило о подели Ирака помоћу стварања Сунистана (садашњег Калифата) и Курдистана (који није ни настао), у складу са мапом Робина Брајта коју је објавио „Њујорк тајмс“ 2013. године. Ове нове државе би пресекле линију комуникације између Ирана са једне стране, и Сирије, Либана и Палестине са друге. Да би се те државе створиле, било је потребно раздвојити народе, као што је то било учињено у Југославији. Али, пошто је то био злочин против човечности, то није могла да уради америчка војска. Зато су прибегли једној невладиној организацији, Исламској држави.

Имамо документацију која није комплетна, али је довољна да би се дошло до закључка да је Исламску државу у садашњем облику створио Вашингтон, са саудијским новцем и уз помоћ Израела. Међутим, САД данас више не знају како да се поставе према тој организацији која се толико увелико развила и којом од сада командује Турска.

Исламски Емират примењује идеологију такфириста која је инспирисана начином размишљања једног мислиоца из Муслиманске браће, Мустафе Шукрија, и која анатемисе све оне који не деле његову секташку интерпретацију ислама. Његова стратегија је дефинисана у књизи објављеној 2004. године, „Менаџмент дивљаштва“; књига је писана под псеудонимом, а њена интелектуална структура је очигледно западњачка.

Када је створена 2006. године, то је била племенска организација састављена од шест сунитских племена из Ирака и либијских бораца Ал Каиде у Ираку. Од своје реорганизације која датира од маја 2014. године, Исламски Емират је прикључио и бивше официре Садама Хусеина, који су повезани са Саудијском Арабијом и који су подржали 1982. године покушај државног удара Исламске Браће у Сирији. Али његова организација подсећа на организацију народних мучахедина, која је у ствари иранска секта пребегла у Ирак и коју је Садам Хусеин користио за прљаве послове.

Ви америчко-иранске нуклеарне преговоре посматрате као покушај једног ширег договора Техерана и Вашингтона. У случају постизања овог споразума, какве ће то последице имати по будућност Блиског истока?

- Потписујући тај споразум, Исламска Република Иран је престала да буде оно што наговештава њено име. По мишљењу имама Хомеинија, „исламски“ истовремено означава исламску религију и борбу за правду, тј против империјализма. Од сада Иран враћа улогу коју је имао за време шаха, тј. улогу регионалног жандара у име Вашингтона. „Исламски“ сада има само значење исламске религије.

С друге стране, то је добра вест за становнике, јер ће тај споразум омогућити примирје у следећих десет година. Али је то такође и катастрофа јер је тај мир неправедан, а они који се боре за правду су сада сами.

Веома је интригантан Ваш текст о тајној сарадњи Саудијске Арабије и Израела. Шта је предмет ове сарадње и где се, у конспиративној сфери, срећу интереси ова два љута противника?

- Израел и Саудијска Арабија више нису непријатељи, већ војни савезници. Заједно су извршили напад на Јемен. Генералштаб арапских заједничких снага није

у Ријад, већ у Харгеиси, главном граду Сомалиленда. Ова непризната држава, која се налази у Африци поред Џибутија, израелска је колонија. Саудијским бомбардерима углавном пилотирају израелски војници. Израел је чак испоручио једну неутронску бомбу која је убила многе Јемените у заглашујућој тишини која влада у „међународној заједници“.

У оквиру са Националном безбедносном стратегијом Барака Обаме, када се америчке трупе буду повукле са Блиског истока и када буду прешле на Далеки исток, безбедност Израела ће штитити „Заједничке арапске снаге“, под обележјем Арапске Лиге, али под израелском командом.

Сарадња између Тел Авива и Ријада ће се наставити и у будућих десет година, као и експлоатација нафтних поља у Руб ел Калију, који се углавном налазе у Јемену, заједно са оним у Огадену, у Етиопији. Са таквим перспективама, Група Сауди бен Ладен би требало да изгради један велики мост изнад кланца Баб ел Мандеб, који ће повезати Аден и Џибути.

Да ли генерал Сиси и армија успешно одолевају у Египту и да ли је британско-америчко-катарска коалиција, која у основи подржава Муслиманску браћу, претрпела пораз у долини Нила?

- Пројекат по којем треба да се успостави моћ тајног друштва Муслиманске браће у целом арапском свету је пропао. Изгубили су Египат, Тунис, не успевају да се наметну у Либији, отклоњени су из Сирије, и њихов покушај државног удара у Саудијској Арабији је био неуспех.

У почетку су имали подршку Катара, а сада их подржава Турска. Животни пут Халеда Мешала је по том питању врло симболичан. Овај лидер Хамаса је оличавао отпор Израелу када је Тел Авив поткупио лидере Фатаха и на тај начин успео да они отрују Јасера Арафата. Мешал је побегао у Сирију где је имао потпуну подршку. Године 2012. је напустио Дамаск и отишао у једну од непријатељских земаља Сирије, Катар, јер је сматрао да је ветар променио смер и да ће Муслиманска браћа победити уз помоћ САД. Од Хамаса је направио палестински огранак Браће, и склопио је споразум са Ал Каидом и Израелом како би преузео палестински камп Јамук, у предграђу Дамаска, и како би убио палестинске лидере и друге фракције у кампу. Изгубио је. Данас углавном проводи своје време у Турској и покушава да прође као непримећен. Његова издаја је права драма за Палестинце. Генерал Абдел Фатах ел Сиси није слободан. Његова земља је економски пропала, и

како би нахранио становнике, потребна му је саудијска помоћ. Он је дакле приморан да учествује у рату у Јемену на страни која није његова. И не може да помогне Сирији.

Ви сте заиста у децембру најављивали пад свемоћног председника Турске Тајипа Ердогана, износећи шокантне податке из његове биографије... Каква је веза турског АКП и Муслиманског братства, и шта се ту стварно догађало након загонетног напада на саудијског принца Бандара бин Султана?

- Реџеп Тајип Ердоган није политичар, већ бивши мањи преступник који је успео у политици. Он нема никакву стратегију, само сан – да створи нову турску империју – и велики смисао када се ради о повољним приликама.

Пошто је допустио да америчка амбасада влада његовом земљом дуги низ година, упустио се у рат против Либије, иако је та земља била врло важан економски партнер за Турску. Онда је искористио нестанак саудијског принца Бандара бин Султана како би преузео мрежу међународних джихадиста. Бандар је био у болници више од годину дана због задобијених рана током атентата који је спроведен у знак одмазде због убиства чланова националног сиријског Савета безбедности. Такође је искористио напуштање трона катарског емира како би повратио надгледање Муслиманске браће. Тако је он данас истовремено кум тајног Братства и прави шеф исламског Емирата. Опијен својим успехом, приграбио је гасовод „Турски ток“ када му је Владимир Путин предложио да се тај ток изгради прошлог децембра. То је наравно једна огромна грешка јер је тако постао привилегован економски партнер Русије, док је истовремено, преко НАТО-а, војни партнер САД. Због тога сам одмах најавио његов пораз. Заиста, америчка амбасада је реорганизовала његову опозицију и он је изгубио на изборима. Или ће се искупити – што ће га скупо коштати – или ће морати да оде.

Како оцењујете стање у Украјини, која је постала повод за све већу конфронтацију Русије и Запада (САД и ЕУ)? Како Ви видите политику Русије, и на унутрашњем и спољном плану, према свету, посебно поводом санкција коју је Запад увео Москви? Многи мисле да је Украјина реванш Америке Русији за Сирију.

- САД не интересује то што од Украјине праве пропалу и корумпирану државу. Они никада нису желели да се Украјина придружи Европској унији. Исценирали

су дешавања на Мајдану не да би поставили Порошенка на власт, већ да би уништили државу. То су и успели. Тренутна ситуација у Донбасу и Доњецку им савршено одговара. Уништење украјинске државе, као и ирачке, одговара њиховој највећој стратегији: сачувати њихову доминацију у свету, спречавајући Европску унију, Русију и Кину да им буду конкуренција. Да би то постигли, они као прво контролишу „заједничке просторе“ – океане, ваздух и сајберпростор – а као друго, пресецају могуће континенталне руте. Уништење ирачке државе значи пресећи „пут свиле“, пут који спаја Кину и Медитеран. Уништење украјинске државе значи пресећи коридор Пекинг–Берлин, за који је Кина управо основала гигантску „Азијску банку“ за инвестицију она улагања у инфраструктуру. Наравно, уједињење Крима и Русије је лош потез за Вашингтон, али ће увек бити могуће да се затворе Босфор и Дарданелија. То глобално ништа не мења.

Британија и друге западне земље су у Савету безбедности УН покушале да прогурају резолуцију о Сребреници, која је директно уперена против Србије и Срба из Босне и Херцеговине, што

је Русија спречила ветом. Како Ви видите ситуацију на Балкану, посебно у Македонији, и зашто је Србија и даље мета континуираних притисака, иако су и ова и све претходне владе у Београду, после државног преврата 2000. године и уклањања Милошевића, учиниле доста уступака Западу?

- Западњаци су стручњаци за мењање историје. Масакр у Сребреници је сигурно био геноцид, али нису били Срби ти који су започели етничко чишћење у Југославији. У неком нормалном свету, требало би оптужити појединце Хрвате, Босанце и Србе који су починили геноциде.

Али би свима њима требало и признати олакшавајуће околности. Јер хаос који је завладао Југославијом су подметнуле САД. У то време, америчко министарство одбране је сматрало да је Југославија „лабораторија“ где су могли да експериментишу са стварањем грађанског рата ни из чега. Резолуција која није прошла у Савету безбедности указује на то, још једном, да Западњаци желе да окриве Србе зато што су православни и културно блиски Русији.

Било како било, ово тренутно није приоритет Вашингтона. Оно што данас тера

Миграције дестабилизују Европу

Србију и уопште југоисточну Европу преплавио је талас миграната. Да ли је ово спонтан процес, или је неко заинтересован за организовање пресељења значајног дела популације са Блиског истока, из Авганистана и других земаља у Европу, ради могуће дестабилизације Старог континента? Да ли неко жели да подстицањем миграција из Сирије остави председника Асада без подршке народа?

- Нико није предвидео величину таласа садашњих миграната. Углавном долазе из Сирије, Авганистана и са Сомалијског полуострва. Насупрот ономе што тврде западњачки политичари, не ради се ни о људима који траже европски ниво живота, ни о особама које покушавају да побегну од диктаторских режима. То су само људска бића која беже од борби јер је њихова земља у ратном стању, углавном због тих истих политичара са Запада.

Европски политичари још увек не разумеју да је та миграција последица америчке стратегије која датира још од 2001. године. Вашингтон више не покушава да преузме контролу над државама, већ да их уништи и да наметне хаос у којем ништа не може да се организује без његове воље. То је теорија филозофа Леа Штрауса, на чијој обуци су били многи одговорни људи из Министарства одбране.

Међутим, сада је за Американце очигледно да хаос, иако иде у прилог њиховим локалним интересима, не може више да се контролише и да има тенденцију да се шири. Мигранти су сада толико многобројни да могу да дестабилизују државе које је Вашингтон сматрао стабилним. Изгледа да је Обамина администрација променила свој правац: напустиће теорију хаоса и вратиће се на класичан сукоб Хладног рата. Тако ја у сваком случају тумачим именоване новог стратега министарства одбране, Џејмса Х. Бејкера, објаву нове Војне стратегије Ештона Картера, као и изјаве будућег начелника заједничког штаба, генерала Џозефа Данфорда. Дакле, тај проток миграната би требало у блиској будућности да се смањи. Али требаће бар две године да становници реагују на ову промену стратегије. Садашња криза ће се дакле прво увећати, да би се касније полако ублажила.

САД да реагује на Балкану је руски пројекат за нафтовод. Да би се томе супроставио, генерал Дејвид Петреус је изјавио да хрватска председница, Колинда Грабар Китаровић, подржава независност Војводине и да је ЦИА покушала да организује државни удар у Македонији.

Шта више, Балкан је још увек једина терористичка база у Европи. На почетку рата против Сирије, Турска је организовала обуку цихадиста Ал Каиде на Косову. Даш тренутно има центре за обуку у Босни, у Горњој Маочи, Ошве и у Дубници.

Како оцењујете присуство на Блиском истоку Ваше отаџбине Француске, чија се политика почетком рата у Сирији посебно истакла и предњачила у подршци „побуњеницима“? Да ли се француска спољна политика и на Блиском истоку и у Европи почела мењати набоље, да има свој идентитет и да се приближава и саображава великој дипломатској традицији и улози коју је кроз историју имала Француска Република?

- Нажалост, политика Оланда и Саркозија одговара интересима једног малог француског капиталистичког клана који се налази у сенци. Ти људи су угурали Француску у војне интервенције на Обали Слоноваче, у

Либији, Сирији, Малију и у Средњоафричкој Републици. Французи примећују да су оба председника водила потпуно исту политику, спољну као и унутрашњу, што се тиче одбране, као и економије. Али још увек нису схватили ко вуче konce.

Али постоје и високи званичници, као генерални секретар Јелисејске палате, Жан Пјер Жује, или лични шеф генералштаба председника, генерал Беноа Пига, који су остали на командама без обзира на изборе и прелазак са „републиканаца“ на „социјалисте“. Такође, оба председника у својим интимним круговима имају исте пријатеље, као што је, на пример, гроф Анри де Кастри, председник осигуравајућег друштва „АКСА“ и групе Билдберг. Ти људи у ствари обликују политику Француске против Француза, а не политичке странке. У 19. веку је била слична ситуација са групациом великих предузетника, политичара и војних лица, у којој су биле помешане личности из левице и деснице, и која је носила име „странка колонизације“. Пошто су оглобили радничку класу, бацили су се на Северну Африку, Кину... И Сирију.

И на крају, господине Мејсан, не можемо да одолимо а да Вас, имајући у виду

Ваша сазнања и проицљивост, не упитамо за коментар референдума у Грчкој и судбину преговора између Атине и Брисела о финансијама и грчком дугу.

- Грци нису имали избора. Међународни споразуми су их спречавали да напусте евро без напуштања Европске уније, а САД су им забрањивале да напусте ЕУ. Сви се сећају државног удара из 1967. године и оног на Кипру 1974. године.

Ципрасова влада је дакле прво придобила велику већину да би одбацила план Тројке, а после је прихватила тај исти план у замену за помоћ вредну 83 милијарде евра, коју су за Грчку уговориле САД.

Јавно мњење ту више ништа не разуме, али Алексис Ципрас није могао боље. Грчку су уништили њени европски партнери који се толико плаше да постану слободни – хоћу да кажем, да се нађу ван окова Европске уније – да пристају на било шта од стране Немачке. А влада Меркелове брани принципе садашњег глобалног капитализма. На сулуд начин експлоатише своју радну класу, чија се куповна моћ смањила, и сада делује не бринући о људским последицама за Грчку.

Превод са француског: Светлана МАКСОВИЋ

КАКО НАС ОД ПРЕТЊЕ ДА СМО „ЛИНИЈА ВАТРЕ“ УВОДЕ У ЗАПАДНИ ФРОНТ У КОМЕ КАО ЗОМБИЈИ НЕМАМО НИКАКАВ СВОЈ ИНТЕРЕС

Српске власти у операцији „Слаба Србија, стабилан регион“

Пише: Слободан Решић

Д а ли нама српске власти више и обећавају улазак у Европску унију? Не. Човек не мора бити ни пажљив аналитичар да би приметио да се то више не помиње озбиљно. А и како би, кад је сама ЕУ јавно замрзла било какво проширење на пет година. А после? Ко да о томе сада мисли. Улазак у Унију је сад све више визија: „далеко виђење... Слика маште, виђење нечег нестварног... псих. представа коју сматрамо, услед болесне раздражљивости централног органа (у полусну или хипнотичном стању), за стваран опажај; приказа, причина, привиђење, опсена, утвара“ (<http://staznaci.com/>).

И ваљда нема тога ко није приметио да је кључна реч у свим „историјским“ преговорима у последњих годину дана – поглавље. Било које и било кад. А као из оног старог вица о лудацима који се супер проводе на купању, а кад су добри пусте им и воду – и ми, ако будемо баш кооперативни, можда добијемо једно поглавље и до краја године. Али није извесно. Наши преговори за приступање ЕУ претворили су се у мишоловку. Тако нас не остављају „наши пријатељи“ без мрвица сира док нам челик мишоловке притиска прсте. Као реалан циљ дају нам – регион. Понекад нам пошаљу неког бриселског бирократу да нас забавља игрицама „ко је лидер у региону“. Борис Тадић се држао као да ће